

M e s e d é l u t á n

Édes anyámnak

Csendes alkonyat volt,
Ahogy hazaértem,
Avé Máriára
Harangoztak éppen.

Ültél a ház előtt
A régi kis padon,
Könnyekkel szemedben,
Sóhajjal arcodon.

Letérdeltem eléd,
Közelről néztelek,
Ugy eltévedt rajtam
Jóságos két szemed.

Kerested a régi,
Derült vonásokat,
Ragyogó szememet,
Nevető arcomat.

Az arcom oly törött,
A szemem sem ragyog:
Miről is tudtad meg,
Hogy a fiad vagyok?

Hazajöttem anyám,
Beteg vagyok lelkem,
Anyai szerelmed
Gyógyítson meg engem.

Tanits meg engemet
Még egyszer nevetni,
Tanits meg remélni,
Tanits meg szeretni.

Vigy el, ahogy régen
Az első misére, —
Mutasd meg még egyszer
Az utat az égbe.

Ugy-e megvannak még
A glóriás szentek,
A kik énnálam is
Még többet szenvedtek.

Mutasd meg őrizóm
Az Isten bárányát
Mondd, hogy csókoljam meg
A feszület lábát.

A nagy kereszt alatt
Térdeljünk le ketten,
S mondjuk el mint régen:
Hiszek egy Istenben...

Móra István.

Első ábécés könyvem

Mikor hat esztendősen lettem, a kántor fogadott fia így szólt hozzám egy szeptemberi vasárnapon:

— Ezentul te is iskolába jársz ám. Nekem már van ábécés könyvem. Tizenhárom krajcár volt és tarka a felele.

Ezek a szavak csak olyan odadobott szavak voltak, s mégis elkezdtek égetni a lelkemet. Károlynak már van ábé-